

Rajalakshmi 25/1/54

ஆத்ம ஜோதி

அந்தஸ்திய உலகத்தில் அந்யாத்ம ஞானத்தை
அன்னி வழங்கிய அன்னால்.

ஆத்ம ஜோதி

ஓர் ஆத்மிக மாத வெளியீடு

எல்லா உலகிலேயும் இறைவன் தநுவனே
எல்லா உடலும் இறைவன் ஆஸயமே— சுதானங்கள்

சேக் 6। விஜயங்கு தை மாசம் 1ம் திங்கி | கடர் 3

பொருளாட்க்கம்

1	விவேகானந்த தோத்திரம்	57
2	பரமஹம்ஸின் பாராட்டு மொழிகள்	58
3	விவேகானந்தரைப் பற்றிய சில குறிப்புகள்	59
4	சுவாமி விவேகானந்தரின் 'கடிதம்'	64
5	பாரதநாட்டுப் பாலவையனிகளுக்கு	65
6	அன்பு வலியில் அகப்பட்ட விதம்	66
7	திருஞானசம்பந்தர் பெற்றமை	69
8	ஆசை கொண்டேன் - ஞானக்கதிரவா	73
9	இது என்பதிக்க கிசையாது என்றங்கிளியார்	74
10	சமயம் பார்க்கும் சைவர்களே	77
11	நாமவிதத் ஜெபவேன் வி	78
12	தினசரி வாழ்க்கையில் யோகசிலை	80
13	செய்தித்திரட்டு	83

ஆத்ம ஜோதி

* ஆயுங்கந்தா ரூபா 75/- * வருடகந்தா ரூபா 3/-
ஆத்மஜோதி நிலையம் நாவலப்பிட்டி (இலங்கை)

கேள்வ ஆசிரியர்:- க. இராமச்சந்திரன்
60 மல் சிதைவு, கொள்ளுப்பிட்டி, கொழும்பு

பதிப்பாசிரியர்: ந. புத்தையா
ஆத்மஜோதிநிலையம் நாவலப்பிட்டி.

விவேகானந்தர் தோத்திரம்.

சீர்பெருகு வங்கநிலம் சிறக்க வந்தோன்
ஸ்ரீராம கிருஷ்ணபதம் சிரமேற் கோண்டோன்
பார்புகமும் வேதாந்தப் பயிர் வளர்த்தோன்
பாரதத்தின் பெருமையெங்கும் பரவச் செய்தோன்
வேர்பறிய ஏதர்வாதம் விரித்துக் கூறி
வீன்வாதம் செய்வதறை வென்று வெற்றித்
தார்புனைந்த தவயோகி விவேகா எந்தன்
தாள்பணிந்து வாழ்வோமித் தரணி மீதே!

—கவிமணி தே. வி.

தத்தர்செய்த தனித்தவத்தா வைதரித்து
தன்மயத்திற் சின்மயமாந் தன்மைபெற்றே
பித்தனென்ற பேர்ப்படைத்த ராமசிருஷ்ணப்
பெருமானின் றிருவருளுக் குரியாகீ
அந்துவிஹ நேறிவிளக்குங் குரவனுயெம்
ஆன்ரேர்கள் தேடிவைத்த ஞானப்பேற்றை
எத்திசையும் எடுத்தவித்த விவேகானந்த
ஏந்தல்பதம் ஏத்திநாம் வாழுவோமே.

—க. இ.

தத்துவ விதையை நட்டுச் சமரசக் கங்கை பாய்ச்சி,
சக்தியின் ஊட்டந்தந்து, தன்வைக் களையை வாங்கி,
நித்தியம் அன்பு பூத்து, நின்மல ஞான மான
முத்தியைப் பழக்க வைத்த முதல்வனே போற்றபோற்றி!

—ச. பா.

பரமஹம்ஸரின் பாராட்டு மொழிகள்.

“என்னைச் சுற்றி மலர்களை யொத்த மனமுடைய பக்தர்கள் பல ரூஸர். அவர்களுள் சிலர் பத்து இதழ்களுள்ள மலர் களாகவும், சிலர் பதினாறு இதழ்களுள்ள மலராகவும், இன்னுஞ் சிலர் நாறு இதழ்களுடைய மலர்களாகவும் பல திறத்தினரா யிருக்கின்றனர். அவர்களுள் கல்லூர்தாள் அரவிந்தனுய் விளங்கு கிணறுங் நரேந்திரன்.”

“வேதங்களில் உபமான அர்த்தமாக எடுத்தோதப்படும் ஹோமா என்னும் பட்சிக்கு மேகமண்டலத்தினருகே சஞ்சரிப்பதும், அங்கேயே முட்டையிடுவதும், அம்முட்டைகள் முழியை அடைவதற்குமுன் ஆகாயத்திலேயே பொரித்து ஒன்சாசுப் பற்று ஆகாயத்திலேயே சஞ்சரிப்பதும் இயல்பல்வா? அதுபோல ஆசாரிய கோடிகள் அவதாரிக்கின்றனர் கள். அவர்கள் மூழியில் வசித்தானும் பற்றறவர்களாகவே யிருப்பர். அத்தன்மையினான் நரேந்திரன்.”

“நரேந்திரன் சகல கலா வஸ்தவன். அவனுக்கு எல்லா விஷயங்களிலும் நிறைந்த சூனமிருப்பதுடன், உண்மையும், உழைப்பும், உற்சாகமும் கூடியிருக்கின்றன.”

“நரேந்திரன் என்பக்கத்திலிருந்தால் போதும். நான் பிரம்மானு முதியை அடைந்தவன்னாமே யிருப்பேன்.”

“நரேந்திரனைப்போல நீங்களாக வேண்டும். அவனை ஒத்தவர்களே நித்திய சித்தர்கள்; அவர்களே பிரம்மஞானிகள். இவ்வால்கமாயை அவர்களை ஒன்றுஞ் செய்ய வியலாது. அவர்கள் தெய்வத்தன்மை பெற்றவர்கள்; ஆசாரிய கோடிகள். மனிதர்களுக்கு அறிவுட்டுவதற்காகவே அவதாரம் எடுப்பவர்கள். நரேந்திரன் எல்லா விஷயங்களிலும் நிகரற்று விளங்குவதை நீங்கள் கணவில்லையா?”

(ஏனைய சீடர்களை நோக்கிக் கூறப்பட்டது இந்த வசனம்.)

விவேகானந்தரைப் பற்றிய சில குறிப்புகள்.

(ஆசிரியர்.)

கற்பகதருப்போல் தம்மை அடுத்தவர்கட்கெல்லாம் ஞானத்தை அள்ளி வழங்கிய அற்புத மூர்த்தியாம் சுவாமி விவேகானந்தர் பாரத நாட்டின் நவஷுக நபியாவர். காசி விஸ்வாதன் கருணையால் புவனேஸ்வரியின் கருவிலுதித்த அவருக்கு மூன்றும் வயசு நடக்கும் போது. அக்குழங்கையின் சுந்தரமுகத்தின் ஓளியைக்கண்ட ஓர்வழிப் போக்குச் சாது ‘இது ஓர் தெய்வப்பிழவி’ என்றனர். பின்னர், பதினாறுவது வயசில் அவரது கம்பிரமான தோற்றுத்தைக் கண்ணுற்ற தேவேந்திராத் தாகூர் ‘யோகிக்குள்ள சகல லட்சணங்களும் அதில் அமைந்துள்ளன வென்றார். ஆனால், நரேந்திரரின் அவதார மகிழ்மையை முழுதிலும் உணர்ந்தவர் அவரைத் தடுத்தாட்கொண்ட குருநாதரான யீராயகிருஷ்ண தேவர் ஒருவரேயாம். அப்பெரியாரின் பாராட்டு மொழிகள் இக்கட்டுரைக்கு முன்னுரையாக அமைந்துள்ளன,

விவேகானந்தரின் வாழ்க்கையில் மூன்று முக்கிய அவதாரங்களைக் காண்கின்றோம். (1) அவர் தமது பதினேழாவது வயசில் பிரமஹம்ஸரைச் சங்கித்தது; (2) முப்பதாவது வயசில் சிகழ்ந்த சிக்காக்கோ சர்வமத மகாசசயை விஜயம்; (3) அதற்கு ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் அவர் செய்த அமராநாத யாத்திரை. ராமசிருஷ்ணரின் அன்பு வலையில் அவர் அகப்பட்ட வித்ததை விபரிக்கும் வசனங்களைப் பிற்போரிடத்திற் காண்க. அமராநாத ஸ்தலத்தில் பனிக்கட்டியாலமைந்த பரம மூர்த்தியாய், சச்சிதானந்த விக்கிரகமாய் விளங்கும் சிவலிங்க தரிசனம் பெற்றவுடனே சுவாமிகள் தீர்க்க சமாதி யடைந்ததும், அந்த சமாதி ஸிலை கலைந்த பின்னர் தம் முடன் கூடி யாத்திரை செய்த விவேதா தேவியை நோக்கி. ‘இது வரையில் நான் இத்தகைய உயர்தரமான சமாதி ஸிலையை அடைந்தது கிடையாது; இப்புனித ஸ்தலத்தை யொத்த சேஷத்திரங்களுக்குச் சென்றதுமில்லை; இந்த அனுபவம் உண்மையில் எனக்கு ஈஸ்வரரின் அனுக்கிரகத்தினால் கிடைத்ததேயாகும்.’’ என்று கூறி யதும் உலகறிந்த விஷயமாகும். அந்த யாத்திரைப்போது சிவபெ

ருமானிடம் அவர் கேட்டுக்கொண்டவரம்: “பெருமானே! நீ எவ்வண்ணம் இந்த ஏகாந்தமான ஸ்தலத்தில் விளங்குகிறோயோ அவ்வண்ணமே யானும் ஏகாந்தமான இமயப் பிரதேசத்தில் எனது எஞ்சிய காலத்தைக் குழித்து முத்தியடைய அருள்வாயாக!” என்பதாம். இறுதிவரையில் அவரை வாட்டிய இருதய நோய் தோன்றியதும் இந்த யாத்திரைத் தொடர்பிலாகும்.

மேலே விளக்கப்பட்டுள்ள இரு நிகழ்ச்சிகளுக்கிடையில் போருந்தி, சுவாமிலியின் வாழ்க்கையில் நடந்த காலமாக விளங்கும் அற்புத சம்பவம் சிக்காக்கோ திக் விஜயமாகும். கடந்த ஆயிரப் பொருந்திய நிகழ்ச்சி 1893ம் ஆண்டு அவனிமாசத்தில் சிக்காக்கோ நகரில் கூடிய சர்வமத மகாசபையே யெனச் சிறிதும் தயங்காமற் கூறலாம். இச்சிறப்பைக் கணித ரீதியாகச் சற்று ஆராய்வோம், 1893ம் ஆண்டுக்கும் ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியார் காலத்துக்கும் இடையே யுள்ள வருஷக்கணக்கை நிச்சயம் பண்ணி. அந்தக்கால எல்லையை ஓர் அளவு கோலாகக் கொண்டு. வேதகாலம் வரைக்கும் அளந்து பார்ப்போமானால், மிகவும் நுட்பமான உண்மைகள் சில விளங்க வரும். முதற்கோல் சங்கரருக்கும் புத்தருக்கும் இடையேயுள்ள காலத்திற்குச் சரியாக அமையும். அடுத்த அளவை புத்தர் அவதாரத்தை கிருஷ்ணபிரான் காலத்திலிருந்து பிரித்துக்காட்டும். இன்னுமோர்தரம் அக்கோலைப் பின்போட்டால், அது இராமர் காலத்தைத் தொட்டு நிற்கும். அதற்கும்பொல் பின் செல்ல, உபநிடத் காலத்திலும், இறுதியில் வேதகாலத்திலும் இங்கு விளக்கப்பட்ட அளவுகோல் நிற்பதைக் காண்போம். எனவே, இந்து சமயம் எனச் சாதாரணமாய் இன்று அழைக்கப்படும் சதைனதர்மத்தின் காலசக்கரங்கள் ஏழுசட்டங்கள் போலத் திட்டமாக அழகுபெற அமைந்திருப்பவை;—(1) வேதகாலம் (2) உபநிடத்காலம் (3) இராமர் அவதாரமும் ஞானவாசிட்டமும் (4) கிருஷ்ணர் அவதாரமும் கிதோபதேசமும் (5) புத்தர்மம் (6) சங்கரர் அத்வைதம் (7) சிக்காக்கோ சர்வமத மகாநாடு ஆகிய ஏழுமாம். ஆகையால் இராமநவமிக்கும், கோருலாஷ்டமிக்கும், புத்தர் பெளர்னமிக்கும், சங்கரர் ஜயத்திக்குமுள்ள சிறப்பைச் சிக்காக்கோச் சம்பவத்திற்குஞ் சேர்ப்பதே முறையும் கடனுமாகும். இந்த சர்வமத மகாசபையிலிருந்து

தான் முதன் முதலாக சர்வசமயசமரஸக்கொள்கையும் உலக சகோதரத்தவ லக்ஷ்மியும் விளக்கப்பட்டன, உலகசரித்திரத்தில் ஓர் புதிய சகாப்பதம் அதன் பயனுக் உதயமான துடன். இந்து சமயம் புத்துயிர் பெற்று, புகழ்கொண்டதும், அன்னிய மதத்தினரின் மதிப்பையடைந்ததும் அதன் மூலமேயாம். இத்தனைச் சிறப்புகளுக்கும் கருவியாக இருந்தவர் விவேகானந்தர். மகாநாட்டடைக் கூட்டியவர்களின் கோக்கம் ஒன்று; அவர்கள் முடிவிற் கண்ட பலன் வேறு; அதாவது, அனுவேனும் எதிர்பார்த்திராத இந்துமதப்பிரசாரம். விவேகானந்தர் தானும் தனக்கு ஏற்பட்ட உலகப்பிரசித்தியைக்கனவிற் தானும் எதிர்பார்த்தவரல்ல. இவையெல்லாம் அவரை ஆட்கொண்டு வழிகாட்டிய தெய்வப்பிறவிகளாம் ராமகிருஷ்ணர் சாரதாதேவியார் இருவரின் திருவருட் செயல்சளாசும். பாரத சக்தி முன் ஒரு காலத்திலும் கண்டிராத முறையில் இம்மூவரின் இணைப்பில் ஞான ஒளி வீசிய தென்னாம்.

1893ம் ஆண்டு ஐந்து மாசம் நீங்கேதி விவேகானந்தர் கொழும்பில் சில மணித்தியாலங்கள் கழித்த போது அவர் காண விரும்பியது ஓர் புத்த ஆலயத்தை மாத்திரமே. அமெரிக்காவுக்குப் பிரயாணங்கு செய்து கொண்டிருந்த ‘பெனின்சல்ஸ்’ என்ற கப்பலை விட்டு அவர் இறங்கியதையும் அதற்குத் திரும்பிச் சென்றதையும் அறிந்து அவர் தேடி த்திசித்த ஆலயத்தில் பள்ளிகொண்டிருந்த புத்தர் சிலையின் ரேயாம். ஆனால், நான்கு ஆண்டுகள் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் அரிய அத்யாத்ம சேவை செய்து விட்டு உலகப்பிரசித்திபுடன் தாய்நாடு திரும்பியபோது, அவர் கொழும்பில் எதிர்பாராத முறையில் பெற்ற வரவேற்பு இந்த நாட்டின் சரித்திரத்தில், நமது சமய வரலாற்றில், என்றும்மற்க முடியாத அற்புத நிகழ்ச்சியாகும். 1897ம் ஆண்டு ஐந்நாளிமாசம் 15ம் வெளிகொழும்பு நகர இந்துக்களின் சார்பில், கனம் பொ. குமாரசுவாமி, திரு எ. குலவீரசிங்கம் இருவரின் கையெழுத்துக்களுடன் சுவாமிஜீக்குச் சமர்ப்பிக் கப்பட்ட நல்வரலுப் பத்திரத்தில், “அவதார புருஷர்களில் ஒருவராகிய பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தேவர து திருவருளாலும், தன்னலம்சீத்துப் பேர் பொன்னலம் பேணும் தகைமை சான்ற தேவீரது உறுதியினை மூல்வா மேல் நாட்டார்கள் பாரதத்துமியின் பரங்த ஞானத்தின் எழில் பெற்று, விலை மதிக்க முடியாத மகத்தான பாக்கியத்தை

யடைந்தார்கள்? அதுமட்டுமா! நமது நாட்டிலும் பலர் மேல்நாட்டு நாகரிகமோகத்திலிருந்து விலகி, நமது சிறந்த பழங்கால வைப்பான ஞான நிதியின் உயர்வைக் கண்கூடாகக் காணலானார்கள்!” என்ற அரிய வசனங்கள் அடங்கியிருந்தன.

அடுத்த நாள் கொழும்பு நகர மண்டபத்தில் அவர் செய்த பிரசங்கத்தைக் கேட்க வந்தவர்களில் அநேகர் ஐரோப்பிய உடைத்திருந்ததைப்பார்த்ததும் அடிகளின் மனம் புண்பட்டு. “ஆடையிலுமா நாம் அவர்களைப் போன்று நடக்க வேண்டும்? அவர்கள் நம்மைப் போன்று உடுப்பதில்லையே! உடுப்பானது தேச சிதோஷ்ண நிலையைப் பொறுத்ததேயன்றி, நாகரிகத்தைச் சார்ந்ததல்ல. அடிமைகளாக முயலாதீர்கள்; எது வரினும் உங்கள் தேச ஆசாரத்தைக் கைவிட வேண்டாம்” என இடித்துறைத்தார்.

சுவாமிகள் 1899ம் ஆண்டில் இரண்டாம் முறையாக மேல்நாடு சென்ற போதும் அவரை வரவேற்கும் பாக்கியம் கொழும்பு நகர இந்துக்கருக்குக் கிடைத்தது. சென்னை மக்கட்குக் கிடைக்காத புண்ணியம் தங்கட்கு வாய்த்தமை குறித்து அவர்கள் அளவற்ற மகிழ் சியும் உற்சாகமும் அடைந்தனர். சுவாமிகள் பிரயாணங்கெய்த ‘கொல் கொண்டா’ என்னும் கப்பல் கல்கத்தாவை விட்டுப் புறப் படும் வேளையில் அங்கரெங்கும் பிளேக் நோய் இருந்தது. இக்காரணம் பற்றி, கப்பல் தங்கிய அடுத்த துறையான சென்னையில் இறங்க சுவாமிஜீக்கு அனுமதி கிடைக்கவில்லை. வரவேற்புக் குழுவினர் அரசாங்கத்திற்கு விண்ணப்பஞ் செய்தும் உத்தரவு கிடைக்க வில்லை; மக்கள் ஏமாற்றமடைந்தனர், கடற்கரையில் நின்ற படியே பல்லாயிரக்கணக்கான சென்றீர் வாசிகள் “விவேகானந்த மூர்த்திக்கு ஜே!” என்று கோவித்தனர். 27-6-1899 கொழும்பில் நடந்த வைபவம் அதற்கு முழுமாருக அமைந்தது. எங்கு பார்த்தாலும் தோரணங்களும் தீபஸ்தம்பங்களும், மக்களின் குதுகலமான ஆர்வமும் கரகோஷமும்; நகரம் முழுவதுமே ஜெகஜ்ஜோதியாப் பிரகாசித்தது, இந்த மகா உன்னதமான உபசரணைக்குக் காரணராய் இருந்தவர்கள் திரு சேர். குமாரசுவாமியும் திரு பொன். அருணசலமுமாவர். இரு வரும் தமது முடி சுவாமிஜீயின் அடிகளிற்பட வணங்கி வரவேற்றனர்.

விவேகானந்தர் இம்மண்ணுலகில் பூத உடல் கொண்டுலாவிய காலம் முப்பத்தொன்பத்தை ஆண்டுகளேயாம். அவற்றில் இறுதிப் பாகமான பத்தாண்டுகளில் தான் அவர் தேசப்பணி, சமூகசேவை, சமயத்தொண்டு ஆகிய மூன்றிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். அந்தச் சிறுகால எல்லைக்குள் வேறு அநேகர் பல நூற்றுண்டுகளிற் செய்து முடிக்க முயலாத கருமங்களைச் சாதித்துள்ளனர் மேல் நாட்டிலும் சரி. கீழ் நாட்டிலும் சரி, மாதர்கள் பெருங்தொகையினராகச் சேர்ந்த கூட்டங்களிலெல்லாம் இந்தியப் பெண்மையின் லக்ஷ்யம் தாய்மை யென்பதை வற்புறுத்த அவர் மறந்ததே கிடையாது. “இந்தியாவில் பெண்மைக்கு லக்ஷ்யம் தாய்மையே—அற்புதமான, தன்னலமற்ற, யாண்டும் துயருறும், யாண்டும் மன்னிப்பருஞும் தாயே-லக்ஷ்யம். ‘பெண்’ எனும் சொல்லைக் கேட்டதும் இந்தியரின் உள்ளத்தெழும் கருத்து தாய்மையே; தெய்வத்தையும் ‘அம்மே’ என்றழைப்பார்.” என்ற மொழிகள் சுவாமிஜீயின் வாக்கில் எத்தனை தரம் வங்கிருக்கு மென்று கணக்கிடவே முடியாது. இந்துக்கள் இறைவனைப் பெண் கண்ணுபாகனுக்குப் பாவிக்கும் வழிபாட்டின் அரிய ஆழந்த கருத்தை ஐரோப்பியரும் அமெரிக்கரும் விளங்க முடியாமல் இருந்ததற்கு காரணம், அவர்களின் நாகரீக கொள்கைப்படி பெண்ணின் உயர்ந்த நிலை மலைவியென்ற பதவியென்பதும். அந்த நிலையில் அவள் தரும் இன்பமே விசேடித்தது என்ற கருத்துமாகும். அவர்களது இந்தத் தப்பான அபிப்பிராயத்தை முற்றிலும் மாற்றி, அவர்கள் கொண்டிருந்த உயர்ந்த லக்ஷ்யமான பெண்மைக்கு அப்பால் தாய்மையும், அதற்கும் மேலே இறைமையும் உண்டென்பதை நன்கு விளக்கிக் காட்டிய பெருமை விவேகானந்தரைச் சார்ந்ததாகும். அங்கிய நாடுகளில் வாசஞ்செய்த போது அவர் மனக்கண்முன் சதா காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது, பெண்மையும் தாய்மையும் இறைமையும் அழகு பெற ஒருங்கே அமைந்து அவதரித்த சாரதாமணி தேவியாரின் திரு உருவமே என்பதை வாசகர்க்கட்கு நினைவுட்ட வேண்டிய தேவையில்லை. அன்றையின் நூற்றுண்டு விஹா முடியும் வரைக்கும் ‘ஆத்ம ஜோதி’யில் ஒவ்வொரு மாசமும் ஒரு பெண்மணியின் வரலாறு தவறுமல் வெளிவரும் என்பதை மாத்திரம் நினைவுட்டி முடிக்கின்றேம்.

(விவேகானந்தர் ஐயந்தி நாள் 26-1-54)

சுவாமி விலேகாநந்தரின் கடிதம்

(ஓர் அமெரிக்க நண்பருக்கு எழுதப்பட்டது)

அலமோடா, கலிபோர்டியா

எப்ரல் 12,1900

மீண்டும் ஒருமுறை தேவியம்மை என்மீது கருணைகூர்ந்து வரு கின்றனள். காரியங்கள் மேல் நோக்குவன வாகின்றன. அது கட்டா யம் அன்றே?

கருமம் எப்பொழுதும் தன்னுடன் தீமையைக் கொண்றும். தீமைத் தொகுதிக்கடனை எனது உடல் நலக்கேட்டால் இறுத்தேன். அதனால் மகிழ்ந்தேன். என் உள்ளம் அதனால் முற்றும் நலன் பெருகவுற்றது. இதற்குமுன் என்றும் இல்லாத ஒரு மென்மையும் ஓர் அமை தியும் இப்போது வாழ்க்கையில் அமைந்துள்ளன. ஒட்டிவாழும் வாழ்வையும் இப்போது கற்றுவருகிறேன், மனவாழ்க்கையில் என்னை ஆளவில்லை வருகின்றேன்.

தேவியம்மை தனது சொந்த வேலையை ஆற்றி வருகின்றன. யான் இப்போது பெரிதும் கவலைக்கு இடங்கொடுப்பதில்லை. கண்தொறும் என்னையை பூச்சிகள் ஆயிரக் கணக்காய்மடிகளின்றன, அவன்து வேலை அதனால் இறையும் மாறுபடாது நடந்து வந்திருக்கிறது. தேவியின் சீர்பாவக! தன்னந்தனிய தாய் தேவியம்மையின் திருவளப்புனில் அங்குமிங்கும் அலைவதாய் இருந்துள்ளது என் முழுவாழ்க்கையும். இம்முறையை மீற்யான் முயறும் அக்கணமே, யான் மனம் புண்ணுக்கப் பெற ருள்ளேன். அம்மையின் திருவளப்படியே ஆகுக!

நான் இன்பமாக வாழ்கிறேன், என்னுடன் சமாதானமாயுள்ளேன். இதற்கு முன்னிருந்ததிலும் மிகுதியாகத் துறவி மனப்பான்மை யெய்தியுள்ளேன். என் உற்றார் உறவினர் மீதுள்ள அங்கு நாடெடாறும் குறைந்து வர, அம்மையின் மீது செல்லும் அங்கே நாஞ்சும் பெருக வருகின்றது. தக்கணேசுரத்து ஆலமரத்தின் அடியில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரோடு இராவில் நெடுநேரம் விழிப்பொடு கழித்த நாட்களின் நிலை வகுன் மீண்டும் மேலெழுகின்றன. கருமமோ! கருமம் யாது? யாரு டைய கருமம்? யார்க்காக யான் கருமம் புரிவேன்?

யான் விடுதலை பெற்றவன். யான் தேவியின் குழந்தை. அவன் வேலை செய்கிறன், அவன் விளையாடுகிறன், நான் ஏன் திட்டம் அமைத்தல் வேண்டும்? எனது திட்டம் ஒன்றுமின்றியே தேவியின் திருவள்ளப்படியே, காரியங்கள் நடந்தன, கழிந்தன, நாம் அவளால் ஆட்டு விக்கப்படும் கருவிகள்; தேவியே! ஆட்டுவிப்பவன்.

பாரத நாட்டுப் பரவை மணிகளுக்கு

கங்கோய் மலையிலுள்ள சாதன நிலையத்தின் ஸ்தாபகர்
சுவாமி அந்வயாவந்தர் அவர்கள்
விடுத்த மங்களச் செய்தி

தாய்மார்களே! சகோதரிகளே! நிங்கள் தேவியின் திரு அவதாரங்கள். பராசக்தியின் வடிவங்கள். உங்களுக்கு வணக்கம்.

உங்களாலேயே இக்காலத்திலுங்கூட நம் நாட்டில் ஆஸ்திகம் அசைக்க முடியாது நிலைபெற்று வருகின்றது. மக்களின் தொகை மிகவும் பெருகியும், ஞானமும், உணவுப் பொருள்களும் மிகவும் அருகியும் வருகின்ற இக்காலத்தில் நம் தாய் நாட்டிற்கு மக்களைப் பெருக்கும் மாதர்கள் மிகவும் அவசியமல்ல. பிரமச்சாரினிகளாகவும் சங்கியாசினிகளாகவும் உறுதியோடிருந்து உலக சேவை புரியும் ஞானப் பெண்ணரசிகளே மிகுதியும் தேவை.

நிங்கள் முற்காலத்து வீர ஞானப் பெண்மணிகள் போல விளங்குவீர்களாக! உப்பைப்போன்று உபகாரிகளாவீர்களாக! உப்பில்லாப் பதார்த்தம் உருசியடையதாகாது. உணவுப் பொருள்கள் யாவற்றிற்கும் உப்பே தேவையாடுள்ளது. காய்கள் முதலிய வற்றை அழுகா மற்காக்கவல்லது உப்பேயாகும். உப்பே யாவருக்கும் உணவினை யூட்டி உடலுறுதியோடு உயிர்களை யெல்லாம் வாழுச் செய்கின்றது. ஆயினும் அவ்வுப்பை அப்படியே கையில்லளி யாவராலும் உண்ண இயலாது. ஆதலால் உப்பை ஒருவரும் நேரே அப்படியே சுவைக்க விரும்பார்கள். அவ்வாறே நிங்களும் கல்விக் களஞ்சியங்களாக விளங்கி உங்கள் நூல்கள் மூலமாகவும், சொற்பொழிவுகள், கல்வி போதித்தல், மருத்துவம், கைத்தொழில்கள் முதலிய சேவைகளின் மூலமாகவும் நம் நாட்டை நலனுறச் செய்வீர்களாக! உங்களை கோரில் காண்போருக்குத் தெய்வீக உணர்ச்சிகளே உண்டாதல் வேண்டும், அத்தகைய பண்புடையவர்களாய் வாழ்வீர்களாக!

புதல்வர்களைப் பெற்ற புத்திரவதிகளே! உங்கள் பெண் குழந்தைகளை அறிவற்ற இயந்திரப் பதுமையாகளாக்காமல் கல்விக் கடல் களாகச் செய்வீர்களாக!

மாதரசிகளே! உங்களுக்கு மங்கள முண்டாகுக! உங்களால் உலகிற்கு மங்களமுண்டாகுக!

அன்புவலையில் அகப்பட்டவிதம்.

(S. V. வரதாராஜயங்கார்)

கருணை நிதியான பூர்வாகிருஷ்ணருடைய மெய்யுபதேசங்களி, நுயர்வை உண்மையில் அறிந்து அனுபவித்தவர் நாரேந்திரர் ஒருவர் தான். பரமஹம்ஸர் கூறுவதில் எதையும் அவர் உடனே நம்பி விடுவ தில்லை. அவற்றை அறிந்து தெளிந்து மகிழ்வது அவருடைய சுபாவ மாபிருந்தது. செய்கையிலும் குணத்திலும் நாள்டைவில் அவர் பரமஹம்ஸரேயாகிவிட்டார். கனவிலும் சினவிலும் அவர் பரமஹம்ஸரது ஒளி போருந்திய திருமேனியைத் தரிசித்து வந்தார்; வைதீக ஹிந்து மதத்தின் ஜீவாதார கொள்கைகளை அம்மகானுபாவர் பின்பற்றி நடந்து வருவதைக்கண்டு அவரைப் போற்றி வெந்தார்; அவர் பாத நிழலில் அத்வைத மத சித்தாந்தங்களைன்த்தையும் ஜூயங்கிரிபற ஒதியு ணர்ந்தார்.

நாரேந்திரர் பிரம்ம சமாஜத்தாரோடு சேர்ந்து விக்கிரக ஆராதனை யை வெறுத்தார். ஹிந்துமதக்கிரமங்களிற் கூறப்படும் கர்மாக்களை அலட்சிய பாவத்துடன் நோக்கினார். அவருக்கு யுக்தி சாஸ்திர [Science] ஆராய்ச்சியும். வேதாந்தஉட்கருத்துகளும் புலப்படாதிருந்தமைதான் இவ்வித நிலைக் குக்காரணமாயிருந்தது. அப்பொழுது அவர்மிகவும் பால்யர்; ஹிந்துமதமோ எந்தனையோ பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு. பலகோடி நூற்றுண்டு முதியது மேலும் கலாசாலையிற் படித்துக் கொண்டிருந்த முறுக்கான காலத்தில் நவீன நாகரீகச் செயல்கள் அவரிடம் குடிபுகுங்கிருந்தன. அதற்கேற்ப மேல் நாட்டுச் சமயாசார சாஸ்திரப்படி [Theological] ‘பிரம்ம சமாஜம்’ ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தது. அஸ்திவாரமற்ற சவராதவின், அவருடைய பரிசுத்த ஆண்மாவிற்கு ஏதோ திருப்தியளிப்பது போல் பிரம்ம சமாஜம் தோற்றுவித்ததேயன்றி ஆராயுங்கால் எதையும் உணர்த்தத் தக்கதாயில்லை. ஆதலின் அவர் அச்சமாஜத் தாரிடம் வெறுப்படைந்து ‘தாம்கடவுளைக் கண் கூடாகத் தரிசித்ததுண்டா? வீண் வாசாஞானம் வேண்டியதில்லை’ என்று கேட்கத்தொடங்கினார்.

அவரை முதலில் சந்தேக நிலையே அதிகமாகப்பாதித்து வந்தது. பிரம்ம சமாஜத்திற் புகுவதா? அல்லது பூர்வாகிருஷ்ணரின் பாதச்

சுவடுகளை உறுதியாகப் பற்றிக் கொள்வதா? என்ற மன அலீப்பால் அவர் மனமும் உடலும் நோயுற்று பித்தரைப் போலானார். இக்காரணம் பற்றிச் சில நாட்கள் அவர் தக்கிணேஸ்வரத்திற்குச் செல்வதை நின்றும் நீங்கியிருந்தார். இதையறிந்து ராமகிருஷ்ணர் கல்கத்தாவிற்கு வங்கு, ஒரு சிங்பநுடைய வீட்டிலிருந்து நாரேந்திரரை யழைத் துவரச் செய்தார். அவர் வந்ததும் அவருளக்குறிப்பை வாடிய வதனத்தால் அறிந்து தமது கரத்தை நீட்டி, அவர் சிரசை ஒரு முறை ஸ்பரிசித்தார். அக்கணமே, நாரேந்திரர் உடலைப் பற்றிய நோயும் சித்தத்தைப்பற்றிய பித்தமும் அகன்றது. அதுமுதல் பரமஹம்ஸரிடத் தில் அவருக்கு ஸ்திரமான பக்கி வேசுன்றியது. அவருடைய தங்கையிற்கும், வறுமை வந்துற்றும், துயருற்ற தாயும் ஆதரவற்ற சகோதர சகோதரிகளும் இவரையே நம்பியிருக்க அவர்களைக் காக்கவேண்டிய குடும்பபாரம் அவரை அழுத்தியும், அவர் தக்கிணேஸ்வரத்திற் குப் போவதை மறந்திலர். ஏதோ ஒரு தெய்வத்திருவருள் அவரை கெட்டித்தள்ளி அட்டியன்னியில் தக்கிணேஸ்வரத்தில் கொண்டு போய் விட்டு விடும்.

பரமஹம்ஸர் பிரம்மானுஷுதியை ஏகம் பிரம்மமென்றுணர்த்திடும் நூல்களை வாசிக்குமாறு நாரேந்திரரை ஏவுவார். ஏனைய அடியவர்களை அவர் வாசிக்குமாறு தூண்டுவதில்லை; ‘அவர்களுடைய மார்க்கம் வேறு. அவர்கள் பக்தர்கள்’ என்பார். அவர் நாரேந்திரரை மட்டுமே ஞானமார்க்கத்தில் துரிதமாகப் பழக்கி வேதாந்தத்தின் வெற்றியை யுணர்த்தி வந்தார். அப்பொழுது ஞான நூல்களை நாரேந்திரர் வாசிக்க மறுப்பார்: படித்த ஞானம் - புத்தக ஞானம் வேண்டாம், மெய்ஞ்ஞானம் வேண்டும்’ என்பார். பரமஹம்ஸர் அவரை விடாமல் ‘அப்புத்தகத்தை நீ உனக்காகப் படிக்க வேண்டாம் எனக்காகச் சுற்றுவாசி அப்பனுவாவிற் கூறப்பெறும் விஷயங்களை நீ கவனிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.’ என்று கூறி அவரைப் பலவந்தப்படுத்துவார். அப்பால், குரு நாதரின் கட்டளைக் கிணங்காவர் வாசிப்பதுண்டு. அங்குனம் வாசிக்குங்கால் அவர் மனம் அந்நாலிலுள்ள விஷயங்களைத் தாங்கவே சிந்தித்து விடும்: அதன் மெய்ப் பொருளி லேயே அவராழுந்து சமாதியாகிவிடுவார். இது கண்டு குருதேவர் ‘அகப்பட்டான் அன்பு வலையில்’ என்றகமகிழ்வார். இவ்விதம் யோகவாசிட்ட ராமாயணம், அத்யாத்ம ராமாயணம், உபஷிடதங்கள்

திருஞானசம்பந்தர்

பொன் வள்ளத்து அழுதுண்டு
அருள் ஞானம் பெற்றமை.
(சோ. சும்பிரமணியக் குருக்கள்)

ஸ்ரீ சங்கராச்சார்ய சுவாமிகள் சௌந்தர்ய லஹரியில் செய்த
ஓரு சுலோகம்.

தவ ஸ்தந்யம் மன்யே தரவீதர கந்யே ஹ்ருதயத:
யய: பாரா வார: பரிவஹி ஸாரஸ்வதமிவ।
தயாவத்யா தத்தம் த்ரவிடசீச ராஸ்வாத்ய ஸததம்।
கவிநாம் ப்ரெவாநா மஜந் கமநீய: கவயிதா॥

தரவீதர சுந்யே — பார்வதராஜ குமாரியே தவ — உம்முடைய
ஸ்தந்யம் — முலைப் பாலான து ஸாரஸ்வத — வித்யாமயமான பய: பாராவாரயிவ — பாற்கடல் போல பரிவஹி — பிரவாகிக்கிறது
(பேடுகுகிறது) (என்று) மந்யே — சினைக்கிறேன் (எதனுலென்
ரூல) குயாவத்யா — கிருபையுடையவளான உம்மால் தத்தம் —
கோடுக்கப் பெற்ற (தவஸ்தந்யம் — உமது முலைப்பாலை) ஆஸ்
வாந்ய — குடித்து (பருசி) த்ரவிடசீச — தமிழ்க் குழந்தையான
ஞானசம்பந்தர் ப்ரெவாநாம் — புலமையில் முதிர்ந்தவர்களான
கவிநாம் — இசைத் தமிழ்ப் புலவர் கட்குள் கமநீய: — மனேகர
கவயிதா — செப்யுளியற்றுவோராக அஜந்—ஆகிவிட்டார்.
மான கவயிதா —

ஸ்ரீ சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள் இச்சுலோகத்திலே சீர்காழிப் பகு
தியல் திருவ்வதாரஞ் செய்த ஞானசம்பந்தருக்கு மூன்றும் வயதில்
அம்மையும் அப்பரும் வங்கு ஞானப்பாலூட்டிய அற்புதத்தை
வியங்கு பாராட்டுகின்றார். மெய்யன்பர் பொருட்டு உருவந்தாங்கி
வரும் அம்மையப்பர்களது திருவடிவம் எம்போன்றாது. என்பது,
தசை, குருதி முதலியவற்றுலாக்கப்பட்டதன்று. உடனே மறைந்
மஷ்பக்கத் தோடர்ச்ச:

தட்டிக் கொடுத்து ஏனைய அன்பர்களைப் பார்த்து “இப்பொழுது
நரேந்திரன் சகலதையும் அறிந்து கொண்டான். எனது சித்திகள்
யாவும் அவனுக்கு எளிதாயின. அவன் தேவியின் திருக்குமாரனுகி
விட்டான். அவனே ராதாகிருஷ்ண பக்தன்; சீதாராம சித்தன்; சித்தி
யடைந்த அத்வைதி. நிர்க்குண பிரம்மோபாலி” எனநவின்றருளினார்.

“எல்லாம் பிரம்ம மயம்; கண்டதும் காணப்படாததும் பிரம்
மமே. அறிந்து கொண்டதும் அறியப்படாததும். அண்டாண்டங்க
ஞும் பிரம்மமேயன்றி வேறில்லை. வாழ்வும் வாழ்வற்றதும், வேதங்க
ஞும் வேதங்களல்லனவும். ஆரம்பமும் முடிவும் ஆகிய யாவும் பிரம்
மமயம். ஆன்மாவும் பிரம்மமே. தேவதா மூர்த்திகளும் பிரம்மமை
மானவைகளே. அகிலமே பிரம்மமயம். சத்யம் பிரம்மம். நித்யம்
பிரம்மம். சகல சராசரப் பொருள்களும் பிரம்மமேயாம். பிரம்மமை
லாத பொருள் எங்குமில்லை. இதை அநுபவித்தவர்களே சித்த புருஷர்
களாகின்றனர்; அவர்களே பரமஹும்ஸரெனப்படுவார். அவர் இப்பிற
பஞ்சத்தின் கண்ணுவன் பொருள்களைனத்தையும் பிரம்மமாகவே தரி
சிக்கின்றனர். இம் மெய்ப் பொருளைக் கண்டவுடன் பாம்பு சட்டை
யுரிப்பது போல் எல்லாப் பந்தங்களையும் கடிந்து, பரம புருஷதை
பரஞ்சோதிச் சுடராகப் பிரகாசிக்கின்றார்; தானே பிரம்மம் பிரம்ம
மேதானென்றும் அறிகின்றார்.” என்னும் உபங்கத மகா வாக்கியங்கள்
குரு கடாக்ஷத்தால் நரேந்திரருக்குச் சித்தித்தன. இவ்விதம்
கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அவர் முயன்று உறுதி பெற்று நிர்விகல்ப
சமாதியில் நிர்க்குணப் பிரம்பானுடைய அடைய முயல்வாராயினர்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் உதவியில்லையேல் நரேந்திரநாதர் ஹிந்து
மத உண்மைகளை அவ்வளவு பரிபூரணமாக சுவானுடையில் அறிந்தி
ருக்க முடியாது. நரேந்திரருக்கு நம்பிக்கை யண்டுபண்ணும்
பொருட்டு ராமகிருஷ்ணர் மிக்க பொறுமையுடன் எவ்வளவோ
காலம் சிரமப்பட்டார். அவரைத் தமிழப் போலாக்க குருதேவர் பேர்
வாக்கொண்டு அவருக்கெழுந்த சிக்கலான பல சங்கேதங்களையும்
போக்கி ஆறுதல்வித்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணசைதன்யாரும் மூர்மத் சுங்கர
ரும் ஒருங்க கொண்டு உலகில் வங்கனரோ வென்று புகழுத்தகும்
ராகிருஷ்ணருடைய மகிழ்ச்சை நாளாடையில் நரேந்திரர் உணர்வு
ராயினர். நரேந்திரரின் மனமாகிய சோதியை மறைக்கும் மாயைத்
திரையை பரமஹும்ஸராலேயே நீக்க முடிந்தது. முரட்டுத் தனமாயு
நரேந்திரர் பலதடவைகளல் பரமஹும்ஸரை எதிர்த்த போதிலும் குரு
தேவர் அவரை மெல்லச் சமாதானப் படுத்திக் கடைசியில் வெற்றி
யுன் விளங்கினார். அப்பொழுது அவர் தமது பிரதம சிஞ்சயரைத்

துவிடக் கூடிய திவ்விய சரீரமாகும். இப்படி அருள் வடிவந்தாங்கி வந்த தேவியாரின் ஸ்தனபாரங்கட்கு முறையே பரானாம் (கடவுள் றிவு) அபரானாம் (உலகியலறிவு) என்று பெயராம். இத்தகைய அறி வுகள் உயிர்கட்கு ஞான சொருபியாகிய தேவியின் திருவருளாலே யே விளக்கம் பெறுவனவாகும்.

தேவியின் திருவடிவம் ஞான சொருபமாம் என்பது “சக்தி தன் வடிவே தென்னிற் றடையிலா ஞானமாகும்” என்னும் சிவஞான சித்தித் திருவாக்கால் அறியலாம்.

காளிதாசனுக்கும் முத்துச் தாண்டவர்க்கும் முறையே ஶாம்புல முண்பித்தும் பாலடி சில் தந்தும் கல்வியும் ஞானமும் தோற்றுவித்த உலகன்னை, சற்புத்திராவதாரமாகிய ஞானசம்பந்த மூர்த்திகட்கு சிவாஞ்ஞாப்படி பொன் வள்ளத் துப் பாலமுதம் உண்பித்தவின்மூலமாக சிவஞான விளக்கமும் அருள்வாக்குச் சித்தியும் அருளினர்.

முன்னேருகாலத்திலே தேவாதிதேவரும் ஆதிகுருவமாகிய தக்ஷி யூர்த்தி சந்திதியில் ஸந்த்குமாரர் என்னும் பெயரோடு விளங்கி ஞானேப்தேசம் பெற்ற ஸ்கந்த மூர்த்தியே தக்ஷினைதேசத்திற் சிவ சமய விளக்கம் குன்றுவதைக் கண்டு அருந்தவச் செல்வரான சீர்கா மிச் சிவபாத விருதயர்க்குத் தமது அம்ஶமாக அவதாரங் செய்தார் என்பது பக்திமான்கள் கொள்கை. ஸ்கந்த ஸ்வாமியே ஸந்த்குமாரர் என்பது;

“பகவான் ஸந்த குமார ஸ்தம் ஸ்கந்த இத்யா சக்தே!”
“தம் ஸ்கந்த இத்யா சக்தே!”

என்னும் சாங்தோக்கிய உபநிஷத் 7ம் பிரபாடக வாக்கியத்தால் அறியக்கிடக்கின்றது,

சமீபகாலத்தில் உயிர்வாழ்ந்த தமிழறிஞரும் மிகச்சிறந்த சமய ஞான உள்ளொளி விளக்கமுடையவரும் வீர தீரச் சொற்பொழி வாளருமாகிய திரு, வி, கல்யாணசுந்தர முதலியாரவர்கள் தாமெழுதிய “சித்தமார்க்கம்” என்னும் நூலில் 15ம் பக்கம் “சித்தர் திருக்கூட்டம்” என்ற பகுதியிலும், “இமயம் அல்லது தியானம்” என்ற நூலில் 61ம் பக்கத்தில் (ரஸ்ய மாது) பின்வட்டங்கி கூறியதை

அதுவதிக்கும் இடத்திலும் ஸ்ரீ கைலாய கிரியில் மேளங்குருவாக ஒருவர் குருமார்க்கட்குத் தலைவராக விளங்குகின்று ரெனவும் அவரெதிரில் நான்கு பிரதான சிவ்யர்களிருக்கிறார்களெனவும் அங்கால்வரி லொருவர் இனமை வடிவினராய்த் தலைமை பெற்றிருக்கிற ரெனவும் அவர்களைச் சேர்ந்த குருமார் கூட்டமொன்றுள்தெனவும் அவசியம் நேரும்போது அவர்களிலொருவர் உலகுநோக்கிவந்து அறம் வளர்த்துச் செல்வரெனவும் எழுதுகின்றார்.

நமது சமயக் கொள்கையின்படி மெளன குரு ஸ்ரீ தக்ஷினை மூர்த்தியாகவும் நால்வர் சநகாதி நால்வராகவும் இனமை வடிவினர் ஸ்கந்தர், ஆகவும் கொள்ளலாம். சைவசமய யாகங்களிலே பூஜிக் கப்படும் சப்தகுருக்களில் ஸ்கந்தசவாமியும் ஒருவரே. இங்ஙனம் (ஸந்த குமார) ஸ்கந்த அம்ஶமாக அவதரித்தவர் சம்பந்தர் எனக் கொள்ளின் அம்மையும் அப்பரும் வந்து பாலமுதனித்தவில் ஒரு அதிசயம் மில்லை. அங்ஙனமன்றிச் சம்பந்தர் பூர்வ ஜென்மங்களிலே சரியை கிரியா யோக ஸிலைகளை முடித்து ஞானங்கிலை அடைய வேண்டியது குதியேடு பிறங்கவோர் பக்குவான்மா எனக்கொள்ளினும் சர்வலோக மாதா உருவத்திருமேனி தாங்கி வந்து பாலமுதனித்து ஞானேதயம் உண்டாக்குதல் என்றும் நிகழக் கூடியதொகு அருட் செயலேயாம். தேவியாரது அரூட் பிரசாதத்தால் அருள் ஞானம் பெற்றேர் பண்டுதொட்டின்றுவரையும் உள்ளார்கள்.

இன்று நூற்றுண்டு விறாக் கொண்டாடும் அன்னை ஸ்ரீ சாரதா மனி தேவியாரைத் தமது மனைவியாகவும் பிரதம சிவ்யை யாகவும் பெற்ற ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பாமஹந்மஸ ஈம் ஸ்ரீ தக்ஷினாகாளி தேவியின் அரூட்பிரசாதத்தால் மிகப்பெரிய கல்விமான்களும் ஆங்கில பட்டதாரிகளும் மெச்சம்படியும் அதிசயிக்கும்படியும் ஞானக்களஞ்சியமாக அதிமதுர மாதுர்ய வாக்கிலாசமும் பெற்றவராக விளங்கியிருங்காரென்பது அன்னை வாழ்க்கை வரலாற்றில் நன்கு அறியலாம்.

தகுஷியடைய பக்குவான்மாக்கட்கு இறைவனும் இறைவியும் வெளிப்படையாக வந்து அங்கு பாலித்தவினால் ஞானம் உண்டாகு மென்பது பின்வரும் திருமூலர் வாக்குகளால் நன்கு விளங்கும்.

“சுத்தியினேடு சயம்புவும் நேர்படில் வித்தது வின்றியே எல்லாம் விளங்கன.”

“நின்றனன் நேரிமூயா ஸோடு நேர்பட
ஒன்றிய உள்ளொளி யாலே உனர்ந்தது
சென்ற பிராணிகள் சிந்தையில் வேண்டிய
துன்று ஞானங்கள் தோன்றிடுந் தானே.”

என்பதற்கும் அம்மையும் அப்பெரும் எதிரில் வந்த மாத்திரத்தே ஜீவாத் மாவை மறைத்திருந்த திரோதான் சக்தி (மாபை) நீங்கிவிட சர்வ ஞானமும் ஆன்மாவிடத்திலே பிரகாசமாயிற் ரென்பதாம். பாலுட் டல் டான்பது குந மந்திரோபதேசம் செய்வது போன்ற வெளித் தோற்றமான ஆன்ம சுத்திக் கிரியையாகும். இங்ஙனம் சிவபிரான் ஆணைப்படி தேவியின் அருள் நோக்கமும் மெய்தீண்டலும் திவாயிய தேவியின் அருள் நோக்கமும் மெய்தீண்டலும் திவாயிய துக்குக்காரணமாயின. இதற்கு,

“தென்டியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமத்தை யறமாற்றும் பாங்கினிலோக்கிய ஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞான முணர்வைய மெய்ஞானம்
உவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாழுணர்ந்தா ரந்திலையில்.”

தேவியின் திருவருளாலேயே இனிமை நிறைந்த வாக்குவன்மையின் தோகும் என்பதும் மேற்காட்டிய சுலோகத்துன்னா “கமடியைகவயிதா” என்னும் வாக்கால் நிருபணமாகிறது.

அஞ்சொன் மொழியாள் அருந்தவுப் பெண்பிள்ளை
செஞ்சொன் மடமொழிச் சீருடைச் சேயிழை
தஞ்சமென் நெண்ணித் தன் சேவை போற்றுவார்க்
கன் சொல் அளிக்கும் இறைவி யென்றாரே.

என்னும் திருமந்திர மொழியும் இதற்குச் சான்றாகும்.
இவ்வாருக ஞான சம்பந்தக் குழந்தைக்கு அம்மையப்பார் வந்து
அருள் செய்து “ஆதம் ஜோதி”யைப் பிரகாசிக்கச் செய்த அருட்
செயலை அத்தெய்விகக் குழந்தையின் வாக்கிலேயே காண்போம்.
போதையார் பொற்கிண்ணத் தடில் பொல்லாதெனத்
தாதையார் முனிவூத் தானெனை யாண்டவன்
காதையார் குழையினான் கழுமல வளத்காரப்
பேநையான வளோடும் பெருந்தகை யிருந்ததே

ஆசை கொண்டேன்!

எடுப்பு

ஆசை கொண்டேன் சுவார்—உம்மோடென்றும்
நேசமுடன் வாழவே! — பேசை நான் [ஆசை]

தொடுப்பு

தேஜோமயானந்தச் சிற்பர வெளியிலுகினை
வாச மஸர் மணம் போல் ஆசைத் ரக்கலக்க (ஆசை)

முடிப்பு

கமல முகத்தெழிலைக் கண்டு மயல் மீருந்துன்
கருணை விழிக்கனலில் பண்டு விளை யொழிந்துன்
அழுதப் புகழிரைத்துக் கொண்டு அருகிருந்துன்
அடிமஸர்த் தேனைவாரி யுண்டு களிசிறக்க (ஆசை)

காலைக் கசிரொளியே! மாலைச் சுடர்மதியே!
கலையெழில் சிந்திடும் விலையில் நீதியழுதே!
சீலர் மனங்கவரும் நிலகண்ட தேவனே!

தில்லைக்கூத் தனேனன்று! அல்லும் பகலும் தொழ (ஆசை)

ஞானக் கதிரவா!

எடுப்பு

வா வா ஞா னக்கதிர வா! — இருள்கடிந்து
கா வா யெளித்துறிதமாறி — குதித்தெழுந்து [வா வா]

தொடுப்பு

ஆவி துடிக்க நெஞ்சால் கூவி யழைப்பவர்தம்
ஆர் வக் கடலினின்று தாவி யெழும் அழுதே! [வா வா]

முடிப்பு

ஆசை யகந்தையிருள் வேசற் றூழிந்திடவும்,
அச்சம் மடமைமிட நச்சத் தொலைந்திடவும்,
நாசா முகப்பகை நெந்தே யாமிந்திடவும்

நானுன் கருணையொளித் தேனில் கலந்திடவும் [வா வா]

பொன்ன மு நநகையால் மின்னவின் மன்னெணல்லாம்
பொங்கு நின் னெளிவெள்ளம் பொலியஇவ் வுலகெல்லாம்
என்னித யப்பொழிலில் இன்பக் களி மஸர்கள்
எழியுடன் குழுங்கிட ஒளிபரப் பிவிரைந்தே [வா வா]

பரமஹமஸதாசன்

இது 'என் பரிசுக் கிசையாது' என்ற சங்கிலியார்.

(வித்துவான். ஆ. சிவலிங்கனுர்)

மணந்து கொடுத்தற்குரிய பருவத்து மகளிர்களுள், தங்கள் பெற்றேர்கள் தக்க மணமக்களைத் தேடி மணந்து கொடுக்க அவர் களுடன் மனைவாழ்க்கையை மேற்கொள்பவர்களும், தாங்களே தங் கட்கு ஏற்ற கணவன் மார்களாகப் பிறரை முன் கண்டறிந்து காத லால் பினைக்கப் பட்டுப் பின் பெற்றேர்களால் அவர்களை மணந்து மனைமாட்சி யெய்துபவர்களும் உளர். நம் நாட்டில் பெரும்பாலும் பெற்றேர் மனமக்களைத் தேடிச் செய்து கொடுக்கும் மணமே சிகழ்ந்து வருவது. மகளிர்தாமே களவன் மார்களைப்பெறும் மணம் சிறுபான்மை சிகழ்ந்து வருவது. ஆனால் சங்க இலக்கியங்களில் பின் நடைப் பற்றியே காணப் படுகின்றதால் அக்காலத்தில் பெரும்பான் மையான ஒழுக்கமாகப் பின்னது இருந்திருக்கலாம். நம் பெரியபூராணப் பெண்மணிகளுள் திலகவுதியார் தம் பெற்றேர் தேடிய கலிப்ப கையாரையே கணவராக உள்ளத் திருத்தினார்.

“எந்தையும் அன்னையு மவர்க் கெளைக் கொடுக்க இசைந்தார்கள் அந்த முறையா எவர்க்கு உரியது நான்”

என்பது அவரது எண்ணம். காரைக்காலம்மையாரும் அத்தகையரே. சுந்தரரது முதல் மனைவியாராகிய பரவையார் காதல் கொண்டு பின் மணந்து கொண்டவர், மேற் கூறிய இரு திறத்தாரையும் போலின்றி ‘தம்மனதிற் கேற்றவர்களாகத் கணவன்மார் அமைதல் வேண்டும். அதாவது தாங்கள் நேரில் கண்டு காதல் கொள்ளாவிட்டாலும் பெற்றேர்களே தேடிக்கொண்டு வந்தாலும், தாங்கள் குணம் கல்வி ஒழுக்கம் முதலிய தகுதிகளுக்கேற்ற தகுதியுள்ளவர்களாக இருத்தல் வேண்டும்’ என எண்ணுபவர்களும் உளர். இம் மூன்றுமவரைச் சார்ந்தவர் நம் அம்மையார் சங்கிலியார்.

குலம் வேண்டுமென்றிருப்பர் குலத்துள்ளார் கல்வியிற் குறையானானப் பலம் வேண்டுமென்றிருப்பர் தந்தைமார் பரந்த பெருஞ் செல்வமுள்ள தலம் வேண்டுமென்றிருப்பர் தாய்மார்கள்யவ்வனமும் அழகும் சார்ந்த நலம் வேண்டுமென்றிருப்பர் நாறு குழற்கன்னிமார் நலத்தினமிக்கார்.

(இராமாயணம்-இராவணன் பிறப்புப் படலம்.)

பெண்ணுதவுங் காலைப் பிதா விரும்பும் வித்தையே எண்ணில் தனம் விரும்பும் சன்ற தாய் -- நன்னும் மாநவினிய சுற்றம் குலம் விரும்பும் காந்தன து பேரழகு தான் விரும்பும் பெண்.

இப்பாடல்களுக்கேற்பப் பெற்றேர் அனைத்தையும் தேர்ந்து அவை வாய்க்கப் பெற்ற மனமக்களைத் தம் பெண் மக்களுக்கு மணம் முடித்து வைத்தால் அவர்களுள் நல்ல முறையில் வாழ்வோ ரும் உள்ராவர். அன்றிப் பெண் மக்களைன் குணத்திற்கும் சிற்சில போது ஒவ்வாத காரணத்தால் மன வருத்தம் சச்சரவு முதலியவற் றடன் கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன் என்று பேசிக்கொண்டு வாழ்வைத் தள்ளுவோரும் உளர்.

காதல் கொண்டு மணம் புரிந்து கொண்ட காதலர்களுள், வாழ் நாள் அளவும் தம் காதலில் சிறிதும் குறையாதவர்களாய் வாழ்வோ ரும் உளர். அன்றி மணம் முடிந்த சில ஆண்டுகளில் காதல் முறிவு ஏற்பட்டு வேறுவகையின்றி உடன் இருந்து குடும்பத்தை நடத்து வோரும் உளர். பின்னவர்கொண்ட காதலுக்கு அழகு. அறிவு. ஒடுக்கம், பொருள் முதலியவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்று அல்லது இரண்டு தான் காரணமாகும். மணந்து ஆண்டுகள் ஆக ஆக இவர்கள் கொள்கைகள் ஒற்றுமைப்படாது சச்சரவுக்கு இடம் உண்டா கிறது. இக்காலத்தில் காதல் மணம் என்று 'சிகழ்த்திக் கொண்டு வாழ்வோரில் பின்னவரே மிகுதியும் உளர்.

நம் சங்கிலியாரைப் போன்று காதலர்களைத் தேர்ந்து பெற்றேர் மணந்து கொடுக்க மனையறத்தை மேற் கொள்பவர்களே சிறந்த முறையில் வாழ்க்கையினை நடத்த இயலும். இவர்கள் வாழ்க்கையில் ஏதேனும் மாறுபாடு நேருமாயின் அது ஊழலால் வந்த தென்று தள்ளுவேண்டுமே தவிர அறிவுக் குறையால் வந்த தென்று வெறுக்க முடியாது.

திருவொற்றியூர் அருகே ஞாயிறு கிழவர் என்ற பெரியாருக்கு மகளாகத் தோன்றியவர் நம் சங்கிலியார். சிவப்ரிராணிடத்து அன்பு டையவராய் வளர்ந்துவந்தார். தக்க மணப்பெருவும் வந்த காலத்து ஓர்நாள் பெற்றேர் மனம் குறித்துப் பேசினர். அதனைக் கேட்ட சங்கிலியார் மூர்ச்சிக்க, அவரைக் தாங்கி வேண்டுவன் செய்து

உயிர்க்கச் செய்து என்னாநேர்ந்தது என வினவினர் பெற்றேர்,
‘என்று தம்மை ஈன்றெடுத்தார் வினவ மறைவிட்டியம்புவர்
இன்றென் திறத்து நீர் மொழிந்த இது என்பரிக்கிசையாது
வென்றி விடையார் அருள் செய்தார் ஒருவர்க் குரியேன் யானினிமேல்
சென்று திருவொற்றி யூராண்ட்து சிவஞரருளிற் செல்வன் என.’

மொழிந்தார். இப்பாட்டில் உள்ள இரண்டாம் அடி உயிர் நாடி
போன்றதாகும், என் திறத்து நீர் மொழிந்த இது என்று கூறு முக
த்தால் என்னைக் கலவாமல் நீங்கள் மணமுடிவு செய்வது தவறாகும்
என்பதை வற்புறுத்தினார் அம்மையார். “யான் இறைவனை வழிபடுப
வள். இறைவன் அடியார்க்கே – அதுவும் அவ்விறைவனுற் குறிப்பி
டப்பட்ட வர்க்கே மணம் பெற வேண்டும், என்ற கொள்கையுடை
யவள். நீங்கள் என் குணம் கொள்கை முதலிய வற்றுக்கு மாருக
உள்ளவனையும் உறுதிப்படுத்தி விடுவீர்கள், அதனால் இறைவனே
எனக்கு மணவாளீஸ் உறுதிப்படுத்தி யருள வேண்டும் என்றுஎன்
ஞூபவள்” என்றெல்லாம் விளங்கிக் கொள்ளும் படியாக, ‘என்பரி
சுக் கிசையாது’ என்று அழுத்தமாகக் கூறினார்.

பெற்றேர்கள் தம்மக்களுக்குத் திருமணம் முடிப்பதாயின் மக்
களையும் கலத்தல் வேண்டும். மக்களைக் கலவாமல் பணம் முதலிய
பலன் கருதிச் செய்வாராயின் அவர்கள் நரகமேயடைவர் என்பது
பெரியோர் கொள்கை.

இம்மை சேர்பயன் கருதியே தகாதவரிடத்தில்
கொம்மை வார்முஸீஸ் மகட்காடை நேர்ந்த அக்கொடியார்
அம்மை யாழிந்தை யத்திடை வீழ்ந்தன ரழுக்கித்
தம்மை நோக்குநர் ஒருவரும் இன்றியே தளர்வார்.

இவ்வாறு நல்லாற்றுார்ச் சிவப்பிரகாச அடிகள் கூறுவர். மக
களும் தம்மைப் பெற்றேர் கலக்குமிடத்துத் தம் எண்ணங்கள் முழு
மையும் சிறிதும் விடாமல் அவர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டும்.
மனம் இயைக்க பின்னரே மணம் இயைதல் வேண்டும்,

சமயம் பார்க்கும் சைவர்களே! (ஷ. சி. வே.)

கடவுள் என்ற உருவத்தை
கண்ட மனிதர் எத்தனைபேர்?
கலைஞர் பலரின் உரு அமைப்பில்
கண்டென் பற்பல கோயில்களில்
கல்லில் கடும்போ கங்களிலும்
காட்சி அளிப்பது கடவுளென
என்னி என்னி எத்தனைபேர்
ஏங்கி ஏங்கி நோக்கின்றார்.

என்னின் எங்கள் கடவுளுக்கு
எத்தனை எத்தனை பூசை ஐயா!
மண்ணில் சாதம் தாங்சமைத்து
மாண்புன் படைப்பான் சிறுபையன்

நேறைம் பாறும் தினைமாவும்
தேழத் தினமும் நல்லூறுமும்
நானும் மடந்தை பாக்குக்கு
நானும் படைப்பான் நல்வேடன்.

ஊர்பேர் நட்சத் திரும்சொல்லி
உரக்க மந் திரும்சொல்லி
ஆரா அமுதனைத் தினந்தினமும்
அர்ச்சனை செய்வார் அன்பர்பலர்.
வீட்டில் வளர்த்த உயிர்களையே
வீரும்பி இறைக்குப் பலிகொடுத்து
நாட்டில் பங்கம் ஒழிக்கவை
நல்லவரமும் கேட்பார்பலர்.

கல்லி கற்றுக் காண்பயனென்
கடவுளை வணங்கித் தாண்பயனென்
எல்லை இல்லாப் பரம்பொருள்தான்
எங்கே கேட்டார் உயிர்ப்பலியை
உலகம் நன்கு உணரவில்லை

உன்னத மேதைகள் வாக்குகளை
காற்றே ஒருங்கடவை போவதினால்

கருத்துகள் மாறவும் பார்த்திடுமோ?

வாய் பேசாத மிராணிக்களை
ஏருத்த இறைவன் விரும்புவனே?

தாய் பேசாளோ கன்மகனின்
தலையை அறிஞர் அறுத்துவிட.

சைவம் வளர்க்க வேண்மென்று
சமயம் பார்க்கும் சைவர்களே!

வையம் பழிக்கும் உயிர்க்கொலையின்
வாழ்வை ஒழிக்க முற்படுங்கள்!

நாமலிகித ஜெப வேள்வி

(மு. ச. லெட்ஸமனாபிள்ளை)

ஆனந்த ஆச்சிரமத்துப் பெரியோர்கள் மேற்படி வேள்வியை அடத்த முன்வங்குதுள்ளனர். ஆத்ம அன்பர்களுக்கு இது ஒரு அரிய வரப்பிரசாதமாகும். ஸ்ரீ அன்னை கிருஷ்ணபாய் அவர்கள் சங்கியாசம் எடுத்து 25ம் ஆண்டு பிறைவு 195ம் ஆண்டு நொவெம்பர் மாதம் பூர்த்தி யடைவதைக் கொண்டாட 1953ம் ஆண்டு அக்டோபர், மாதத்திலிருந்து 25 மாதங்கள் உள்ளன. இந்த 25 மாதங்களுக்குள் 25 கோடி ஜெபமங்கிரங்கள் ஆத்ம அன்பர்களால் எழுதி அனுப்பித் தீரவேண்டும். ஆனந்த ஆச்சிரமத்திலிருந்து வெளிவங்கிருக்கும்ஜெப எண்ணிக்கையைப் பார்த்தால் எதிர்பார்த்ததற்குச் சரிபாதியே ஆச்சிரமத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறது.

அன்பர்களே! இவ்வேள்வியின் உட்கருத்து யாதெனில் நூற்றுக்கணக்கான ஆத்ம அன்பர்கள் இதில்சுடுபட்டு நாள் தவறாமல் நாளொன்றுக்கு இருநாறு முங்நாறு ஜெப மாதங்கள் பக்கி சிரத்தையோடு 25 மாதங்கள் எழுதிப் பழகுவார்களானால். சுடுபடும் அன்பர்கள் பக்கி யோகத்தில் பழகி அதில் கட்டுண்டு 25 மாதங்களுக்குப் பிறகும் விடாமல் நாம விசீத ஜெபத்தைச் செபித்து வந்து பக்கியோகியாவர்கள் என்பது தீண்ணம். ஸ்ரீ அன்னையாரும் ஸ்ரீ சுவாமி ராமதாஸ் அவர்களும் ஐனங்களை பக்கி யோகத்தில் பிரவேசித்கச் செய்வதிலேயே ஆர்வங்கொண்டும். அதற்காகவே மாணிச்செட்டிடையை விடாமல் போர்த்திக்கொண்டும் இருப்பதால் இவ்வித வேள்வியை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்.

அடியேன் இவ்வேள்வியில் சுடுபட நினைத்ததும் நாளொன்றுக்கு 200 மங்கிரங்கள் வீதம்தான் எழுதிவந்தேன். இவ்வாறு எழுதிக்கொண்டிருந்தசமயம் ஒருநாள் ஆத்ம ஜோதியின் கெளரவு ஆசிரியர் அவர்களிடமிருந்து தற்செயலாய் அன்னை கிருஷ்ணபாய் அவர்களின் படத்துடன் கூடிய ஸ்தோத்திரம் வந்தது. மேற்படி படத்தை ஜெபம் எழுதும் நோட்டுப் புத்தகத்தில் வைத்து ஸ்ரீ அன்னையை பராசக்தியின் அம்சமாக பூசித்து ஜெபம் எழுதத் தொடங்கினேன். என்னே சக்தியின் பெருமை! மகிழை!! நாளொன்று

ருக்கு 200 கூக எழுதிவந்த அடியேன் 300, 400, 500, 600, 700, 800, 900 என்று உயர்ந்துகொண்டேபோய் தற்சமயம் நாளொன்றுக்கு 1000 வீதம் எழுதி வருகிறேன். 7-12-53 வரை 40000 மாதிரங்கள் எழுதி அனுப்பிவிட்டேன்.

சக்தியின் மகிழை அளவிட முடியாதது. சக்தியிடம் நாம் அருங்காக எவ்வளவு முறையிட்டாலும். முறையிட்டளவுக்குக் கூடுதலாகவே தனதருளைக் கொடுப்பாளன்பது திண்ணைம். பொருங்ககாக அவளிடம் நாம் முறையிடும் அளவில் 100ல் ஒருபங்கு அருங்காக முறையிட்டால் எவ்வளவோ அருளைப் பெறலாம். இந்த அளவிலும் நாம் அருங்காக முறையிட்டபாடி ல்லை, ஆகவே, இவ்வேள்வியில் சுடுபடும் அன்பர்கள் அன்னையாகிய பராசக்தியை மனதில் இருத்தி பக்கி யோடு எழுதிவருவார்களேயானால், சக்தியின் அருளால் தங்களுக்கு வசதியும் ஊக்கமும் உண்டாகி தாங்கள் உத்தேசிக்கும் தொகை படி ப்படியாக பக்தியின் அளவுக்குக் கூடிக் கொண்டே போகும் என்பது அடியேனின் அனுபவம். பக்தியின் ஹெல் கொஞ்சமும் எழுத முடியாது. பெருமைக்காக எழுதுவதிலும் எண்ணியிடல்லை. ஆகவே பெள்ளிலால் எழுதலாமா? டைப் அடிக்கலாமா? நோட்டுப் புஸ்தகத்திற்கு வழி யென்ன? நேரமில்லையே! குடும்பத்தொல்லை! உத்தியோகத் தொல்லை! என்ன செய்வது என்று வீண்சாக்குப் போக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டியது தான்.

நரகத்திற்குப் போகும் பாதை மிகவும் விசாலமாக இருக்கும் மோகஷ்திற்குப் போகும்பாதை மிகவும் ஒடுக்கமாயிருக்கும். சிறுவர்களுக்கு ஸம்சார சுகத்தின் ருசி தெரியாததுபோல், பிரபஞ்சசுகத்தில் இருப்பவர்களுக்கு பரமானங்கு சுகம் தெரியவராது. துக்கத்திற்குக் காரணம் பாவம். சுகத்திற்குக் காரணம் புண்ணியம். பாவியத்தில்ஆட்டங்களிலும், யெளவன் த்தில், ஸ்திரீசஸ்டத்திலும், வீரத்தாப்பியத்தில் பாரியாள், புத்திர பெளத்திர பந்துக்களிடத்திலும் விசேஷ ஆசையுடையவர்களாயிருந்து விருதாவாய் நமது காலத்தைக் கழித்து விடுகிறோம்.

வித்தை. தனம், கீர்த்தி, பந்துக்கள் முதலானவைகளெல்லாம் மரணகாலத்தில் நம்மைக் காப்பாற்ற மாட்டா. ஆதலால் பக்தியோ

தினசரி வாழ்க்கையில் யோகநிலை.

(சுவாமி சித்பவாவந்தா)

மக்கள் எல்லாரும் வாழ்க்கையில் விருப்பம் வைத்திருக்கின்றனர். வாழ்ந்து அலுத்துப் போய் விட்டது, இனி எதற்காக வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று வாழ்வை வெறுப்பவரைக் காணமுடியாது. எத்தனைகாலம் வாழ்ந்திருந்தாலும் இன்னும் அதைப் பெருக்கிக் கொண்டே போகவேண்டும் என்னும் அவா எல்லோர்க்கும் உண்டு வெறுமனே வாழ்ந்திருந்தால் போதாது. வாழ்க்கையின் பயன்கள் பல இருக்கின்றன. அப்பயன்களை ஓயாது பெற்றுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். அவைகளைப் பேறுவதனால் புதிய ஊக்கமும் வாழ்க்கையில் வந்து கொண்டிருக்கிறது. வாழ்க்கைப் பயன்கள் அனைத்திலும் மிக முக்கியமானது இன்பம். இன்பத்தை நாடாதார் இவ்வுலகில் இல்லை, எடுத்துக் கொள்ளுகின்ற முயற்சி களெல்லாம் இன்பத்தைப் பெருக்குதல் பெருட்டேயாம். அறிவு, சீத்தி, செல்வம், ஆசிக்கர் ஆகிய மற்ற வாழ்க்கைப் பயன்களெல்லாம் இன்பத்தையே சார்ந்திருக்கின்றன. அறிவை வளர்த்து ஒருவர் அன்தமாட்கிறார். செல்வத்தைப் பெருக்கி மற்றெருவர் இன்புற்றிருக்கிறார்.

முற்பக்கத் தோட்சீசி
கத்திர்து அடிப்படையாகவுள்ள வேள் வியில் ஈடுபட்டு பக்தி யோடு எடுத்திவருவீர்களாலே பராசக்தியின் அருளால் தங்கள் பக்தி சிரத்தைக்குத் தக்கவாறு இச் சென்மத்திலோ, மறு சென்மத்திலோ யோகியாக பிரம ஐக்கிய மென்னும் மோக்ஷத்தையடைவீர்கள்.

ஓம் சத்த சக்தி ஓம் சிவம்.

ஆசிரியர் சுறிப்பு:—20-12-53 வரையில் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் மொத்தம் 1165 சாதகர்கள் ஒன்றரைக்கோடி நாமங்கள் எழுதி முடித்து, புத்தகங்களை அனந்தாச்சிரமத்திற்கு அனுப்பியிருப்பதாக அறிந்து மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். இத் தோகையில் இலங்கை அன்பர்கள் 114 பேர் எழுதியுள்ளது பன்றிரண்டரை லட்சமாகும்.

ஆதிக்கத்தை அடைந்து இன்னெருவர் ஆனந்தம் ஓய்துகிறார், மாந்தருடைய மதிப்புக்கு இலக்காவதில் மற்றெருவருக்கு பெருமகிழ்ச்சி. ஆக உயிர் வாழ்ந்திருக்கவும் அதன் மூலம் இன்பத்தைப் பெருக்கவும் எல்லாம் ஓயாது முயன்று வருகின்றனர். அப்படி முயற்சி எடுத்துக் கொள்கிற மனதை மூன்று தரத்தாராகப் பிரித்து விடலாம். நல்வாழ்வுக்கும் இன்பத்துக்கும் அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் தகுதியடையவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டே நாம் அவர்களை மூன்று தரத்தாராகப் பிரித்து வைக்கி வேறும். ரோகிகள் என்றும், போகிகள் என்றும், யோகிகள் என்றும் அமிமுன்று தரத்தாருக்கு மூன்று பெயர்கள் இடலாம். நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பவர்கள் ரோகிகள் எனப்படுகின்றனர். நோயற்றவாழ்வே குறைவற்ற செல்வமென்பது கோட்பாடு. வியாதியால் வருங் துபவர்க்கு வாழ்வில் ஈடுவையில்லை. ஏனைய சம்பத்துக்களும் மகிழ்வுட்டமாட்டா. நோயைப்போக்க முயலுவதிலேயே அவர்கள் காலங்கழிக்கின்றனர். ஆனால் வியாதிக்கு வசப்பட்டிருக்கும் வரையில் அவர்கள் வாழ்வின் பயனை அடைந்தவர்கள்லார், துக்க சொருபமாக அவர்களுக்கு வாழ்வு துவங்கி, துக்கமயமாக நிலைத்திருந்து, துக்கத் திலேயே அது முற்றுப்பெற்று விடுகிறது. ரோகிகள் அடையும் பயன் இதுவே.

இனி போகிகள் யார் என்று பார்ப்போம், உடலில் உறுதி இருக்கிறது. இன்பத்தை நுகரும் இந்திரியங்கள் தகுதியடையன வாய் இருக்கின்றன. இன்பத்துக்குரிய பொருள்களும் பலவிதங்கள் எல் வாய்க்கின்றன. அவைகளைவைத்து அனுபவித்துப் பெருமகிழ்வடைகின்றனர். ஆனால் போகப் பொருள்களை அனுபவித்து முடிந்ததும் இன்பம் துன்பமாக மாறிவிடுகிறது. போஜனப் பிரியன் ஒருவளைச் சான்றுக எடுத்துக் கொள்ளலாம். உண்ணுதலில் அவன் அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு முடிவில்லை. தெவிட்டும் வரையில் உணவு ஏற்கிறன். தெவிட்டுதல் என்பதே ஒருவிதத் துன்பங்கிலை அஜீரணம், மூப்பு முதலியனவங்கு இத்தகைய போகத்துக்கு ஒரு படிவைக் கொண்டுவங்கு விடுகின்றன. போகிகளுடைய வாழ்வு இன்பத்தில் தோடங்கி, துன்பத்தில் முடிவுறுவதை எங்கும் காணலாம். போகிகளுக்கு ஏகதேசம் இன்பம் இருக்கிறது. இன்பமானது குறுகி விட்டால் அது சிற்றின்பம் என்னும் பெயர் பெறுகிறது. அறிவுடையோர் ஜீவிதத்தை சுகத்தில் துவக்கி துக்கத்தில் ஒடுக்கி விட சம்மதிக்கமாட்டார்கள். துன்பம் கலவாத இன்பம் பெறுதற்கு

ஏதேனும்பாயம் உண்டா என்று ஆராய்து பார்க்கின்றனர். இங்நனம் அறிவுடையோர் செய்த ஆராய்ச்சியின் விளாவே யோகம் என்னும்பெயர்பெற்றுள்ளது, வாழ்க்கையைப்பற்றிய மேலாம் கோட்பாடுகளெல்லாம் ஒன்றுசேர்க்கே யோகம் என்றழைக்கப் படுகின்றது அக்கோட்பாடுகளைக் கையாளுகிறவர்கள் யோகிகள் என்று அழைக்கப் படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு வாழ்க்கை மங்களாகரமாகத் துவங்குகிறது. மங்களாகரமாகத் தொடர்க்கு போகிறது, மங்களாகரமாகவே முற்றுப்பெறுகிறது. இத்தகைய நல்வாழ்வு யோகத்தின் விளாவென்றால் அறிவுடையோர் எல்லோரும் அதைத் தங்கள் தினசரி வாழ்க்கையில் கையாளுதல் முற்றிலும் அவசியமாகிறது. இந்த யோகத்தின் உட்கருத்தை அறியாதார் பலர் அதற்கு விபரத்தான் அர்த்தங்கள் பல கொடுக்கின்றனர். இந்த மண்ணுலக வாழ்க்கையோடு சம்பந்தப்படாத அலாதியான பிரகிருதிகள், யாரோ சிலருக்கு அது உரியது என்று ஒருசாரார் எண்ணுகின்றனர். அது ஜால வித்தைகள் பல அடங்கப் பெற்றது என்றெரு நூட்டத்தார் கருதுகின்றனர். நீர் மேல் நடப்பது, சிலத்தினுள் புதைக்கப் பெற்றுக் கிடப்பது, நெருப்பை விழுங்குவது இது போன்ற அதிசயச் செயல்கள் என்று மற்றெரு சாரார் யோகத்தைப் பொருள் படுத்துகின்றனர் உண்மையில் இவைகளெல்லாம் யோகம் ஆகமாட்டா. மனிதனை நிறைமனிதன் ஆக்குவதே யோகத்தின் நோக்கமாகும்.

மிகைபட உண்பவனும் குறைபட உண்பவனும் யோகி ஆகான் மிகைபட உண்பவனுக்கு சோம்பல் அதிகரித்துவிடும் ஆற்றல் குறைக்கு விடும். குறைபட உண்பவனுக்குப் பலவீனம் வந்து விடும் செயலுக்குத் தகுதியற்றவனும் விடுவான். மிகைபட உறங்குபவனும் குறைபட உறங்குபவனும் யோகி ஆகான். அதிகப்பட்ட நித்திரை அறிவு வளர்ச்சியைத் தடைப்படுத்தி விடுகிறது. குறைக்குதூக்கம் சரீரத்தில் மெலிவையும் மனதில் மயக்கத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறது. மிகைபட்ட உழைப்பும் குறைபட்ட உழைப்பும் யோகத்துக்கு இடைஞ்சல். ஆசையால் தூண்டப் பெற்று, அதிகமாக உழைப்பவன் ஆடினாக குறைக்கிறான். பாடுபடாது இருந்து விடுபவன் தன் திறமையை வீணாக்குகிறான். இங்ஙனம் தினசரி வாழ்க்கையால் மனிதனுக்கு இன்றியமையாத கர்மங்கள் அளவுடன் அமைய வேண்டும். ஒழுங்கு பாடான வாழ்வே யோகத்துக்கு அஸ்திவாரமாகும்.

[தோடரும்]

செய்தித்திரட்டு.

சாரதா தேவியாரின் நூற்றுண்டு விழா.

வதுளைச் சைவபரிபாலன சபை, நனுழையா காந்திசேவாசங்கம், ஆத்ம ஜோதிஸ்தீலையம் இவ்விடங்களில் தேவியாரின் விழா மிக அழையான முறையில் கொண்டாடப் பெற்றது. அத்தருணம் ஆத்ம ஜோதி கெளரவ ஆசிரியர் அவர்கள் தேவியாருக்கும் பரமஹம்ஶேருக் குழுள்ள தொடர்பு, தேவியார் பெற்ற சக்தி, தேவியார் ஆற்றிய பணிகளைன்பன பற்றி விரிவரை சிகழ்த்தினார்கள். திரு. குமாரவேல் அவர்கள் நனுழையாவில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் பாரதப்பண்பே தேவியாரின் உருவமாயமைந்தது என்பது பற்றிப் பேசினார்கள்.

ஶ்ரீ ரமண ஜெயங்கு

வதுளைச் சைவ பரிபாலன சபை, கடவுளைத் தோட்ட நன் மார்க்க சபை ஆகிய இரு இடங்களிலும் கொண்டாடப்பெற்றது. ஆத்மஜோதி கேளரவாசிரியரவர்கள் ஜோதிவழிபாடு ரமணமுனிவரின் பெருமை என்பன பற்றி விரிவரை சிகழ்த்தினார்கள்.

நனு ஓயா காந்தி ஞாபகார்த்த மண்டபத் திறப்பு விழா

இந்திய அரசாங்கதூதர் திரு. தேசாப் அவர்கள் மண்டபத்தை திறந்துவைத்துப் பேசிய பொழுது இம்மண்டபம் இலங்கை இந்திய உறவுக்கு ஒர் முன்மாதிரியாக ஏற்பட்டதோர் சின்னம் என்றார்கள் இந்தியாவில் இருந்து வந்த திரு. காமராஜ் நாடார், செல்வி அந்த நாயகி என்போரும், திருவாளர்கள் தொண்டைமான் இராஜவிங்கம் என்போரும் காந்திய தத்துவங்கள் பற்றியும் இலங்கை இந்திய உறவுகள் பற்றியும் சொற்பெருக்காற்றினர்.

கிளிஞாச்சியில் சமய வளர்ச்சி

கிளிஞாச்சியிலும் அதனைச் சூழ உள்ள இடங்களிலும் அரசினரின் புதிய குடியேற்றப் பகுதிகளிலும் 2-1-54 தொடக்கம் 5-1-54 முடிய உள்ள நாலு நாட்களையும் சாதனவாரமாகக்

கொண்டாடினர், தமிழில் யாகம் செய்தல், கூட்டுப் பிரார்த்தனை, ஆத்மிக உபதேசங்கள், நன்மார்க்கப் பிரசங்கங்கள், என்பன முக்கிய இடம்பெற்றன. திரு. க. வடிவேல்சவாமிகளுடைய அன்பினும் திருவாளர்கள் அம்பலவாணர், கிருஷ்ணபிள்ளை, நல்லதம்பி ஆதியோரின் முயற்சியினும் ஷி சாதனவாரம் செவ்வனே நடைபெற்றது

ஜிந்துப்பிட்டி ஸ்ரீ சுவசுப்பிரமணிய ஆலயத்தில் கண்ட அற்புதக் காட்சி.

இலங்கையில் இதுவரையில் நடந்திராத ஓர் அரிய சமயப்பிரசாரம் ஷி ஆலயத்தில் டி சம்பர் இருபதாங் தேதி தொடக்கம் ஐநூற்று வரிபத்தாங் தேதிவரையில் தினங்தோறும் நிகழ்ந்துள்ளது. முருக திரு. கிருபானந்தவாரியார் அவர்கள் இருபத்திரண்டு தினங்களும் மாலையில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கேட்டின்புறும் முறையில் இராமாயணப் பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்தினார். கடைசித் தினமாகிய 10-1-54 அன்று இராமர் பட்டாபிஷேக வைபவம் விளக்கப்பட்டது. ஆலயத்துக்குச் செல்லும் வீதிகளிலேயே மக்கள் நிறைந்து நின்றனர். கோயிலுக்குள்ளும் உள்விதியிலும் எள்ளுப்போட இடமில்லாமல் ஆண்களும் பெண்களும் அமர்ந்தினந்தனர். நாட்டில் நாஸ்திகம் பரவாமல் தடுக்கவேண்டுமானால் அரிய நூல்களை ஏறிக்கு மற்பத்தனத்தை நிற்பாட்ட வேண்டுமானால், இதுபோன்ற பிரசங்கங்கள் பலவிடங்களில் நடைபெறவேண்டும். தென்னாட்டுக்கும் யாழ் ப்பாணத்திற்கும் கொழும்பு வழிகாட்டி வருகின்றதையறிந்து மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

நிகழ்பவை

திருக்கோணமலையில் 30-1-54 மாலை காந்தி அடிகளின் அமரவாழ்வுக் தினக் கொண்டாட்டமும் 31-1-54ல் சிவானந்த தபோவனத்தில் சாரதா தேவியார் நூற்றுண்டு விழாவும் நடைபெறும். அத்திருமை திருவாளர்கள் K. ஆஸ்வாப்பிள்ளை K. P. ஹரன் K. இராமச்சந்திரன் ஆதியோர் முக்கிய பேச்சாளராய் இருப்பர்.

சிவானந்த புத்தில் முதலாவாது அந்தர் யோகம்

1954 ஜூன் 15, 16, 17. தேதிகளில் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த கல்லடி உப்போடையில் ஷி யோகம் நடைபெறும் எனகாரியதரிசி கவாமி சர்வாதீதானந்தா அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள்.

யோக வெமாறும், வட ஊர்.

இது கவி யோகி சுத்தானந்த பாரதியார் நாட்டி வளர்க்கும் தவ யோக நிலையம். இங்கே கர்ம, பக்தி, நூன, ராஜ யோகப் பயிற்சியே வாழ்க்கையாகும். யோக சிந்தியின் அனுபவ விளக்கமே யோக ஸமாஜம். காலை நான்கு முதல் இரவு பத்து மணி வரையில், ரூப தபங்கள், பஜனி, பாராயனம், கடவுள் வணக்கம், ஆஸனம், பிரான்யூயமம், சுவாச மந்தம், முந்தீரை, புணைக்கம், மன அடக்கம், தியானம், மோனம், ஸ்ராதி, நின்காம்ய சேவை, சுறுசுறுப்பான தொழில் வரயறி, அருள் நூலாய்ச்சி முதலிய நன் முயற்சிகள் இங்கே நடக்கும்: தைப்பூசம் முதல் ஐந்து மாதங்கள் கொடர்ந்து யோக சாதன முதல் நடக்கும். ஒரு முகாம் 15 நாட்கள்! இருபது சாதகருக்காச நடக்கும். அதைன் தும் மறு முகாம் இருபது பேருக்குத் தொடங்கும், தமிழ், ஆங்கிலம், இந்தி, தென்தங்கு ஆகை மொழிகள் இங்கே வழங்கும்.

அத்ம தாகழும், யோகவிருப்பாழும், சித்த சுத்தியம், தொண்டுணர்வும், கடவுள்வழும், சமிர்க்கருணையும், சமநோக்கும், சாது சுபாவும் கொண்ட நல்லோர் இங்கே வருக. அவரவர் அவரவர் சேவை ஏற்றுதல வேண்டும். தினம் ஆறுமணி யோகப் பயிற்சி, ஆறுமணி ஸமாஜ சேவை ஆறுமணி அறிவி, தொழிற் பயிற்சி, ஆறுமணி துய்வு பெறவாம். ஸமாஜத்தில் தோட்டம், பயிற்சிலை, ஏற்றம், கட்டுடும்பன், உணவுக் குடில், நல் நிலையம், (புதுயுக நிலையம்) அங்குச் சாலை (Yoga Press). சுத்த நிலையம் வாசக சாலை, மாட்டுப் பண்ணை, முதலியவற்றில் சாதகர் தொண்டு செய்யக்கூடும்; இங்கே செய்வதெல்லாம் சுத்தமும் சக்தியும், ஒருமையும், ஆண்மை நேய உரிமையும், தெய்வப் பொலியும் வளரும் சாதனங்களாம். உலகின் அருட் செல்வமெல்லாம் இங்கே ஒருங்கே பெறவாம்.

ஆயுள்சந்தா ஆதரவாளர்கள்

மீரு. K. E. பஞ்சாட்சரம். அனுரதபுரி.

,, S. கந்தசாமி, ஒவசியர். அனுரதபுரி.

,, V. தம்பையா. கொல்லி, கிள்ளோச்சி

யாழ்ப்பாணத்தில் ஆத்ம ஜோதி விற்பனையாளர்

T. தம்பைத்துரை,

226, ஆஸ்பத்திரி ரேட், — யாழ்ப்பாணம்

ஆரோக்கிய ரகஸ்யம்.

ஆசிரியர்: வி. என்.குமாரஸ்வாமி

சுகத்துடன் இருக்க விரும்புவோர் ஒவ்வொருவரும்
அவசியம் வாசிக்கவேண்டிய நூல்.

விலை:- இருபாக்கங்களும் ரேந்து 10 ரூபா

கிடைக்குமிடம்: ஆரோக்கிய யோகாஸ்ரமம்

218, திருவோற்றியூர், நூற்று ரோட்,

தண்டையார்பேட்டை, சென்னை 21. (S. I.)

விபுலாநந்த அடிகள்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால் வெளியிடப்பெற்றது.

சம்நந்தந் அருட்டிரு விபுலாநந்த அடிகளாரைப்பற்றி
அறிய விரும்புவோருக்கு உகந்ததொரு நூலாகும்.

விலை ரூபா ஒன்றரை.

சுவாமி அச்சகம், நாவலப்பிட்டி.